

נתן לה תכשיטים
בשווי 40 אלף לירות

הוא

הבטיחה להינשא לתייר
היהודי מגרמניה

היא

כנה למישטרה כאשר
היא נעלמה באופן מיסתורי

הוא

נתנה את התכשיטים
לחבר שלה

היא

תכשיטים בתא המיניען

סיפרה שרה ריאבובי, בעדוה במישטרה: "בשנת 1970 הכרתי בחור בשם אמנון ברודשטיין ויצאתי איתו. באותה תקופה הוא היה בהליכי גירושין. כעבור שנה, ב-1971, נכנסתי להריון ממנו. ובחודש יולי אותה שנה נולדה לי בת. אמנון, שהתגרש בינתיים מאשתו, גר יחד איתי עד שנת 1973. גרנו יחד כבעל ואשה, אבל לא היינו נשואים. רשמתי את הילדה במשרדהפנים על שמי, והצהרתי שהיא נולדה לי מהחץ לנישואין. בשנת 1973 רבתי עם אמנון, וכתוצאה מכך הוא עזב את הבית ועבר לגור במקום אחר. אבל מדי פעם, כימעט בכל שבוע, הוא היה בא אלי כדי לבקר את הבת, וגם היה נשאר לישון. הוא היה משלם לי מזונות, וגם לאחר שנפרדנו היה עוזר לי בכסף לשם קיום, ולפעמים גם משלם את שכרי הדירה. בכל פעם שהייתי עוברת דירה, חוזה-השכירות היה רשום על שמו של אמנון. בכל פעם שהוא היה מבקר אצלי, הייתי מעלה מחדש את עניין הנישואין. לפני כשלושה חודשים נתתי לו אולי טימאטום - שבמידה שהוא לא מעוניין להתחתן איתי, אינני רוצה לראות אותו יותר. תשובתו הייתה שהוא לא מוכן להתחתן.

זה כמו שצריך. אני, מציד, דחפתי אותו אליה כמה שיותר."

כעבור זמן קצר החל נתן טולקוף פורע גם את חשי-בנות הביגוד של כלתורלעתי. לפי טענתו, עלה לו הדבר כ-12 אלף לירות. ואו, לאחר שבועות אחדים של בילוי במיסעדות מפוארות, החל התייר מעניק לכלתו ה-צעירה מתנות יקרות.

ב אחד הצמתים בכניסה לתל-אביב, נעצרה המכונית הפרטית בהריקת צמיגים חדה. אשה צעירה נר-גשה, בעלת גיזרה נאה, פתחה במהירות את הדלת וניס-תה לקפוץ אל הכביש.

הנהג, גבר בגיל העמידה, אלגנטי למראה, הוריד את ידיו מעל ההגה, התכווץ במושב ונחץ את ידו אל צידו השמאלי של חזהו. הוא היה חיוור, ושפתיו מילמלו: "אני לא מסוגל לנהוג יותר..."

רק רגעים ספורים קודם-לכן השמיעה הצעירה באור-גיו את בשורת-האויב שמוטטה באחת את כל תוכניותיו-לעתיד. "נכון, הבטחתי לך שאתחתן איתי", אמרה לו, "אבל מהרגע שהכרתי אותך אני חיה כל הזמן עם גבר אחר, שיש לי ממנו ילד."

נוסעי המכונית, בנימישפחתה של האשה הצעירה, שרה ריאבובי, וכן זלדה גלס, אחותו של הנהג - התייר היהודי-גרמני נתן טולקוף, הצליחו לתפוס את הצעירה שניסתה לקפוץ מהמכונית, והרגיעו אותה.

וכך, תחת שימשיכו בדרכם לגרמניה, שם היה בתוכ-ניתם להתחתן, הגיעו התייר טולקוף וכלתו שרה למישטרה.

כסף

ויהלומים

כ כמה ימים הוא היה נותן לשרה, כדמי-כיס, בסביבות 1000 לירות. פעם היא אמרה שהיא צרי-כה לקנות בגדים, ולמרות שנתן אמר לה שיותר טוב לקנות בפרס או בלונדון, היא התעקשה לעשות קניות דווקא בתל-אביב. היא הייתה אומרת שהדוד שלה צריך להגיע, ולמענו היא רוצה להתלבש יפה. "אבל כשהיא הייתה חוזרת ללא קניות", המשיכה וסיפ-רה זלדה גלס, "היתה מספרת לנו שהיא לא זוכרת איפה השאירה את הכסף שקיבלה. אני הייתי כועסת, ואמרתי לנתן שהוא לא עושה נכון כשהוא מבזבז ככה את הכסף שלו."

"בעלי עובד קשה מאד בשביל כמה מאות לירות, ועד היום לא הצלחנו לקנות בית. אבל אחי המשיך לתת לשרה כסף. הוא קנה לה יהלומים וטבעות-זהב עם יהלוד-מים, תכשיטים בלי סוף. הוא הסכים אפילו להלביש את אמא שלו, כדי שגם היא תיסע איתם לחתונה שלהם בגרמניה."

לבסוף הגיע היום המיוחל. טולקוף קבע את תאריך-הנשואים, ובלב קל ומאושר נסרד מקרוביו בתל-אביב. אך אז גילתה לו שרה, כי אינה יכולה לעזוב את הארץ בשל צו-עיקוב-ריצאה תלוי ועומד נגדה. היא יעצה לתייר המאוהב לצאת את הארץ דרך נמל חיפה, בתירוצ שאולי הצו נגדה עדיין לא הגיע לשם. לאחר שהתברר לטולקוף שגם נמל חיפה יודעים כבר על הצו נגד כלתו, רצה לחזור לתל-אביב, אך הצעירה ניסתה לשכנע אותו שייצא את הארץ לבדו, ואי-לו היא תצטרף אליו מאוחר יותר.

התייר המאוהב חזר לתל-אביב יחד עם כלתו. למחרת בבוקר התקשרה אליו למקום שבו התאכסן, מלון פאל, וקבעה עימו פגישה לאותו ערב. אך שרה לא הופיעה לפגישה.

אז החלו נתן טולקוף ואחותו, זלדה, מחפשים את שרה ברחבי הארץ. ביקור שערכו בדירתה השכורה, בי רחוב הגאולים 7 ברמת-גן, הביא עימו הפתעה נוספת: הבית היה ריק. שרה נעלמה, ולא השאירה אחריה עקרי-בית. טולקוף היה משוכנע ששרה לא משהו. אולי חטפו אותה, אולי קרה אפילו דבר נורא עוד יותר. "זה בטח בגלל התכשיטים שהיא החזיקה אצלה", אמר.

טולקוף ואחותו פנו למישטרה בבקשה לחפש אחר שרה ריאבובי, ומסרו את תיאורה המלא. אך הם לא סמכו על החוק בלבד. הם המשיכו להתרוצץ ולחפש בכוחות-עצמם. להפתעתם, מצאו את הצעירה בבית-הוריה, בי פרדס-כץ.

טולקוף הודיע לה, כי הוא מוכן לעבור על העניין בשתיקה, ובלבד שתגלה לו סוף-סוף את האמת. שרה, מצידה, הודיעה, כי היא מוכנה להחזיר לו את התכשיטים, אולם, מאוחר יותר גילתה, כי הם נמצאים בידי הגבר שאיתו היא חיה, ואשר הוציא נגדה את צו-עיקוב-הריצאה מהארץ.

נתן טולקוף לא נותרה ברירה. באמצעות עור-יהדין אברהם דבירי, פנה לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, והגיש תביעה מישפטית נגד שרה ריאבובי על שהוציאה ממנו, לדבריו, עשרות אלפי לירות בכסף ובתכשיטים, וגם חזרה בה מהבטחת הנישואין.

13 אלף

לשיניים

א ת שרה ריאבובי הכיר נתן טולקוף בחודש אפריל השנה. את הבחורה בחרה ב-29, שעלתה, לפי דבריה, מרומניה לישראל לפני כ-10 שנים. הכיר באמצעות אביה, אשר הציע לאישה-עסקים הגרמני, תושב ברלין המער-בית, להתחתן איתה.

נתן טולקוף, אחד מארבעת ילדיו של יהודי פולני, מצא עצמו בסוף מלחמת-העולם השנייה במחנה-ריכוז בגרמניה הנאצית. אך הוא לא עלה לישראל. כפי שעשו אחיו ואחיותיו, הוא החל עושה עסקים, ובנה לעצמו בית בברלין. הוא התעשר במשך השנים, אך לא מצא לו אשה יהודיה כלבבו, כרצון הוריו ואחותו. לכן, מפעם-לפעם היה טולקוף בא לישראל, כדי לנסות למצוא את שותפתו-לחיים כאן.

"אני אשמה בכל מה שקרה", סיפרה השבוע זלדה גלס, אחותו של טולקוף, המתגוררת ברחוב דינגוף בתל-אביב. "אני רצייתי שנתן יתחתן עם יהודיה. הוא כבר בן 48, וההורים שלנו זקנים. הם רוצים כבר לראות אותו נשוי. בגלל זה לחצתי עליו שיתחתן עם שרה. "היא הייתה כל-כך מיסכנה כשהכרנו אותה, שנתן ממש ריחם עליה. לא היה לה מה ללבוש, והיא הייתה בוכה מכאבי-השיניים שהיו לה כל הזמן."

שרה הציגה את עצמה בפני חתנה המיועד כאלמנה מלחמת-יום-הכיפורים, ולא חדלה לספר כמה סבלה כשר נשארה לבדה ונאלצה לגדל את ילדה בכוחות-עצמה. "היא אמרה לנו פעם שהיא מהנדסת-טכסטיל", סיפרה אחותו של התייר, "ופעם אחרת סיפרה שהיא עובדת בבנק. לפעמים היא הייתה מסתובבת עם סיפורי-לימוד של הנהלת-חשבונות. עד שנתן אמר לה שבגרמניה לא מקו-בל שאשתו של אדם עשיר תעבוד אחרי החתונה שלה. הוא אמר לה שאינו רוצה שהיא תעבוד, אלא שתתחיל להתכונן לנסיכה איתו לשם."

"אבל שרה הייתה דוחה את מועד הנסיכה מיום ליום. היא הבטיחה לו שכשיגיעו לגרמניה, היא תתחתן איתו. שם, הוא רצה לצאת לבלות איתה, אבל היא הייתה בוכה שהיא לא יכולה. כי יש לה כאבי-שיניים נוראים. כשהם הגיעו לרופא-השיניים, היא ביקשה שיתקנו לה את כל הפה. הטיפול הזה עלה לה אחי כ-13 אלף לירות. הוא שילם בלי לחשוב פעמיים, כי הוא ריחם עליה. "הוא אפילו לא היה לוקח אותה איתו למלון כדי לחיות איתה, מפני שבגרמניה לא היו חסרות לו נשים. הוא פשוט רצה להתחתן עם אשה יהודיה, ולעשות את

צו-עיקוב

יציאה

א ני עבדתי במקומות שונים, עלימנה להתפרנס ול-קיים את עצמי ואת בתי. לפני כחודשיים בתי חלתה, ולכן לא הלכתי לעבוד. היה לי קשה מאד, יום אחד בא אלי אבי, והציע לי להכיר בן של מכר, שהוא תייר מגרמניה, הסכמתי ללכת לראות אותו, ואומנם נפגשתי עם נתן טולקוף בבית הוריו.

באותה פגישה הוא אמר לי, שאני מוצאת חן בעיניו, ושהוא מתכוון לקחת אותי לגרמניה כדי שנכיר יותר זה את זה. ואחר-כך נחליט אם להתחתן או לא. עוד באותה פגישה הסברתי לנתן שילדתי יש אב, ואינני נשואה לו, וייכתן שאם אמנון ישמע על כך, הוא יעשה קשיים ביחס להוצאת הילדה מהארץ.

נתן אמר שהוא יברר את העניין, ויילך איתי לאורך כל הדרך. הוא שלח אותי לשובע לאלית, כדי שאמנון לא ימצא אותי בבית כשהוא יבוא לבקר את הילדה. לקראת הנסיעה לגרמניה הוצאתי דרכון, ואז שאלו אותי במשרד-הפנים מי אביה של הילדה, מאחר שלא רצייתי שיעשו לי בעיות בקשר לנסיכה, אמרתי שילדה אין אבא, וכי זה לא רשום בתעודת-הזהות. כמו-כן הוצאתי גם תעודת-הרוקת.

שבוע אחר-כך, כשיצאתי מרופא-השיניים בתל-אביב, חיכה לי אמנון בחוץ, ונתן לי הזמנה לבית-הדין הרבני עוד באותו יום. בבית-הדין הוא טען, שאני כביכול אש-תו, ושנודע לו שאני רוצה לעזוב את הארץ יחד עם הבת. הוא דרש שהבת תישאר בארץ. הדיינים פסקו שאני זכאית לצאת מהארץ עם הילדה. מאחר שהיחסים ביני לבין הורי היו מתוחים, לא סיפרתי להם על המיש-פט, כי לא רצייתי שהם יידעו שנפגשתי עם אמנון. חוץ מזה זכיתי במישפט, כך שלא היה טעם לספר להם.

באותה שבת הם עשו לנו חגיגה והזמינו את כל ה-קרובים. באותו מעמד נתן לי נתן טבעת-נישואין וטבעת-אירושין (עם יהלומים). התכווננו לנסוע לגרמניה למחרת. אבל למחרת בבוקר בא אמנון לבית הוריו, והביא צו-עיקוב-ריצאה מהארץ נגדי ונגד הבת. חתמתי על אישור קבלת הצו. אמנון אמר לי שלא איכפת לי שאני אסע לחוץ-לארץ, בתנאי שהבת תישאר בארץ. לא הסכמתי, כמו-כן.

נתן הגיע באותו יום ב-2 בצהריים. כשהוא שמע על כך, החליט שניסע בכל-זאת לחיפה וננסה לעלות על האונייה. אבל בחיפה עצרו אותי בביקורת-הדרכונים, (המשך בעמוד 32)